
Je nevidomá, ale maluje. Barvy cítí

Je nevidomá, ale maluje. Barvy cítí

14.5.2008, autor: (krch)

Brno - Pavla Francová se s těžkou vadou zraku už narodila, přišla o něj v patnácti letech. Vystudovala angličtinu na Karlově univerzitě a psychoterapii na Pensylvánské univerzitě. Pak začala sbírat medaile - na přelomu 80. a 90. let se účastnila šampionátů v plavání, atletickém běhu i běhu na lyžích. Trofejí má doma přes stovku, třeba zlatou z paralympijských her v Barceloně v běhu na patnáct set i tři tisíce metrů. Pak závodit přestala - a začala malovat. Ode dneška její díla nazvaná souhrnně Mapy krajin a slov vystavuje galerie střediska Teiresiás Masarykovy univerzity na Šumavské ulici.

Francová si vymyslela ojedinělou techniku, protože - jakoby těch výjimečných vlastností nebylo na jednoho člověka i tak dost, je jedním z mála lidí, kteří vnímají synesteticky - jeden smysl si v mysli nahradí druhým. „Jsem sice nevidomá, ale maluji pro vidící, nejsou to žádné hmatové obrazy. Moje technika je taková abnormalita, vycházím ze zkušeností z dětství se zbytkem zraku, jako malá jsem vnímala věci jako barvy - maminka byla třeba oranžová,“ popisuje Francová. A dodává, že obrazy začala tvořit, aby ostatním ukázala, co ve své mysli vidí: „Mám synestetické vnímání, což nesouvisí s tím, že nevidím. Asi tak procento z populace, stejně jako já, vnímá věci, slova, třeba i telefonní čísla jako barevnost. Já pak myšlenky i zážitky přenáším do maleb,“ vysvětluje Francová.

Svou výtvarnou techniku objevila při studiích v Americe. „Podložím si papír vrstvou látky. Propiskou protlačím linie nějaké kresby. Potom papír obrátím na druhou stranu, kde jsou linie vystouplejší, hmatem čitelnější, a vybarvuji,“ popisuje výtvarnice.

V začátcích ji podpořil malíř Jiří Anderle: „Řekl, že budu-li se jako nevidomá ve volném čase věnovat kreslení, není to nutně jen podivná úchylka, ale že tím získávám možnost vyjadřovat to, co vnitřně vidím,“ vzpomíná Francová.